

Hidayete Eremeyen Yüzsüzler

— AyferAksoy · 13 Şubat 2016

Bir düş bozumundan çıkıyorum yorgun argın.. İçimdeki nefreti döke döke Kimsesizliğime gidiyorum.. Balçık balçık çamura batmış insanlar gördüm! Yüzleri bile gözükmüyordu! Çamurda hak iddia ediyorlardı Aynaya bakacak yüzleri olmadan! Evet Haktı! Ölüm bir tek onlara müstehabtı! ama Yaşayarak ölmekte vardı.. Yaşadığını sanarak nefsinin peşinde Koca bir ömrü boşa tüketmek.. Onlara yakışan en güzel hal bu hal di! Mutsuzluğu içerken Mutluluğa susuzdu onlar! Hiç bir şeyleri yoktu! Ne başlarını huzurla koyacak bir yastığı! Ne Rabbin huzurunda dirilirken Giyecek temiz bir kefeni.. Hidayete eremeyen yüzsüzler di onlar! Edebini yitirmiş.. Edepsizliği eline almış Ebediyete doğru yürüyorlardı.. Ayfer Aksoy